Rosenalfen

Midt i en have voksede der et rosentræ, der var ganske fuldt af roser, og i en af disse, den smukkeste af dem alle, boede en alf; han var så lille bitte, at intet menneskeligt øje kunne se ham; bag hvert blad i rosen havde han et sovekammer; han var så velskabt og dejlig som noget barn kunne være og havde vinger fra skuldrene lige ned til fødderne. Oh, hvor der var en duft i hans værelser, og hvor væggene var klare og smukke! de var jo de blegrøde fine rosenblade.

Hele dagen fornøjede han sig i det varme solskin, fløj fra blomst til blomst, dansede på vingerne af den flyvende sommerfugl og målte hvor mange skridt han måtte gå, for at løbe hen over alle de landeveje og stier, der var på et eneste lindeblad. Det var hvad vi kalder årerne i bladet, som han anså for landeveje og stier; ja det var da evige veje for ham! før han blev færdig, gik solen ned; han havde også begyndt så sildigt.

Det blev så koldt, duggen faldt og vinden blæste; nu var det nok bedst at komme hjem; han skyndte sig alt hvad han kunne, men rosen havde lukket sig, han kunne ikke komme ind - ikke en eneste rose stod åben; den stakkels lille alf blev så forskrækket, han havde aldrig været ude om natten før, altid sovet så sødt bag de lune rosenblade, oh, det ville vist blive hans død!

I den anden ende af haven, vidste han, var en løvhytte, med dejlige kaprifolier, blomsterne så ud som store bemalede horn: I et af disse ville han stige ned og sove til i morgen.

Han fløj derhen. Tys! der var to mennesker derinde; en ung smuk mand og den dejligste jomfru; de sad ved siden af hinanden og ønskede, at de aldrig i evighed måtte skilles ad; de holdt så meget af hinanden, langt mere, end det bedste barn kan holde af sin moder og fader.

"Dog må vi skilles!" sagde den unge mand; "Din broder er os ikke god, derfor sender han mig i et ærinde så langt bort over bjerge og søer! Farvel min søde brud, for det er du mig dog!"

Og så kyssede de hinanden, og den unge pige græd og gav ham en rose; men før hun rakte ham den, trykkede hun et kys på den, så fast og inderligt, så blomsten åbnede sig: Da fløj den lille alf ind i den, og hældede sit hoved op til de fine duftende vægge; men han kunne godt høre, at der blev sagt farvel, farvel! og han følte, at rosen fik plads på den unge mands bryst - oh, hvor dog hjertet bankede derinde! den lille alf kunne slet ikke falde i søvn, sådan bankede det.

Længe lå rosen ikke stille på brystet, manden tog den frem og mens han gik ene gennem den mørke skov, kyssede han blomsten, oh, så tit og stærkt, at den lille alf var nær ved at blive trykket ihjel; han kunne føle gennem bladet, hvor mandens læber brændte, og rosen selv havde åbnet sig som ved den stærkeste middagssol.

Da kom der en anden mand, mørk og vred, han var den smukke piges onde broder; en kniv så skarp og stor tog han frem, og mens den anden kyssede rosen, stak den onde mand ham ihjel, skar hans hoved af og begravede det med kroppen i den bløde jord under lindetræet.

"Nu er han glemt og borte," tænkte den onde broder; "han kommer aldrig mere tilbage. En lang rejse skulle han gøre, over bjerge og søer, da kan man let miste livet, og det har han. Han kommer ikke mere, og mig tør min søster aldrig spørge om ham."

Så ragede han med foden visne blade hen over den opgravede jord og gik hjem igen i den mørke nat; men han gik ikke alene, som han troede: Den lille alf fulgte med, den sad i et vissent, sammenrullet lindeblad, der var faldet den onde mand i håret da han gravede graven. Hatten var nu sat ovenpå, der var så mørkt derinde, og alfen rystede af skræk og vrede over den fæle gerning. -

I morgenstunden kom den onde mand hjem; han tog sin hat af og gik ind i søsterens sovekammer; der lå den smukke blomstrende pige og drømte om ham, hun holdt så meget af og som hun nu troede gik over bjerge og gennem skove; og den onde broder bøjede sig over hende og lo fælt, som en djævel kan le; da faldt det visne blad af hans hår ned på sengetæppet, men han mærkede det ikke og gik ud, for selv at sove lidt i morgenstunden. Men alfen smuttede ud af det visne blad, gik ind i øret på den sovende pige og fortalte hende, som i en drøm, det skrækkelige mord, beskrev hende stedet, hvor broderen havde dræbt ham og lagt hans lig, fortalte om det blomstrende lindetræ tæt ved og sagde: "For at du ikke skal tro, det bare er en drøm, jeg har fortalt dig, så vil du finde på din seng et vissent blad!" og det fandt hun, da hun vågnede.

Oh, hvor græd hun ikke de salte tårer! og til ingen

turde hun sige sin sorg. Vinduet stod hele dagen åbent, den lille alf kunne let komme ud i haven til roserne og alle de andre blomster, men han nænnede ikke at forlade den bedrøvede. I vinduet stod et træ med månedsroser, i en af blomsterne der satte han sig og så på den stakkels pige. Hendes broder kom mange gange ind i kamret, og han var så lystig og ond, men hun turde ikke sige et ord om sin store hjertesorg.

Så snart det blev nat, listede hun sig ud af huset, gik i skoven til det sted, hvor lindetræet stod, rev bladene bort fra jorden, gravede ned i den og fandt straks ham der var slået ihjel, oh, hvor hun græd, og bad Vorherre, at hun også snart måtte dø. -

Gerne ville hun føre liget med sig hjem men det kunne hun ikke; så tog hun det blege hoved med de lukkede øjne, kyssede den kolde mund og rystede jorden af hans dejlige hår. "Det vil jeg eje!" sagde hun, og da hun havde lagt jord og blade på det døde legeme, tog hun hovedet med sig hjem og en lille gren af det jasmintræ, der blomstrede i skoven, hvor han var dræbt.

Så snart hun var i sin stue, hentede hun den største blomsterpotte, der var at finde, i den lagde hun den dødes hoved, kom jord derpå og plantede så jasmingrenen i potten.

"Farvel! farvel!" hviskede den lille alf, han kunne ikke længere holde ud at se al den sorg, og fløj derfor ud i haven til sin rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege blade ved den grønne hyben.

"Ak hvor det dog snart er forbi med alt det skønne og gode!" sukkede alfen. Til sidst fandt han en rose igen, den blev hans hus, bag dens fine duftende blade kunne han bygge og bo.

Hver morgenstund fløj han til den stakkels piges vindue, og der stod hun altid ved blomsterpotten og græd; de salte tårer faldt på jasmingrenen, og for hver dag som hun blev blegere og blegere stod grenen mere frisk og grøn, det ene skud voksede frem efter det andet, der kom små hvide knopper til blomster og hun kyssede dem, men den onde broder skændte og spurgte, om hun var blevet fjantet? han kunne ikke lide og ikke begribe hvorfor hun altid græd over den blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke øjne der var lukket og hvilke røde læber der var blevet jord; og hun bøjede sit hoved op til blomsterkrukken og den lille alf fra rosen fandt hende sådan blundende; da steg han ind i hendes øre, fortalte om aftnen i løvhytten, om rosens duft, og alfernes kærlighed; hun drømte så sødt, og mens hun drømte, svandt livet bort: Hun var død en stille død, hun var i Himmelen hos ham, hun havde kær.

Og jasminblomsterne åbnede deres store hvide klokker, de duftede så forunderligt sødt: Anderledes kunne de ikke græde over den døde.

Men den onde broder så på det smukke blomstrende træ, tog det til sig, som et arvegods, og satte det ind i sit sovekammer, tæt ved sengen, for det var dejligt at se på og duften var så sød og liflig. Den lille rosenalf fulgte med, fløj fra blomst til blomst, i hver boede jo en lille sjæl, og denne fortalte han om den dræbte unge mand, hvis hoved nu var jord under jorden, fortalte om den onde broder og den stakkels søster.

"Vi ved det!" sagde hver sjæl i blomsterne, "vi ved det! er vi ikke vokset frem af den dræbtes øjne og læber! vi ved det! vi ved det!" og så nikkede de så underligt med hovedet.

Rosenalfen kunne ikke forstå sig på, hvorledes de kunne være så rolige, og han fløj ud til bierne, som samlede honning, fortalte dem historien om den onde broder, og bierne sagde det til deres dronning, der bød, at de alle næste morgen skulle dræbe morderen.

Men natten forud, det var den første nat efter søsterens død, da broderen sov i sin seng tæt ved det duftende jasmintræ, åbnede hvert blomsterbæger sig, og usynlige, men med giftige spyd, steg blomstersjælene ud og de satte sig først ved hans øre og fortalte ham onde drømme, fløj derpå over hans læber og stak hans tunge med de giftige spyd. "Nu har vi hævnet den døde!" sagde de og søgte igen tilbage i jasminens hvide klokker.

Da det blev morgen, og vinduet til sovekamret med ét blev revet op, fór rosenalfen med bidronningen og den hele sværm bier ind, for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod folk rundt omkring sengen og de sagde: "Jasminduften har dræbt ham!"

Da forstod rosenalfen blomsternes hævn, og han fortalte det til biernes dronning, og hun surrede med hele sin sværm om blomsterkrukken; bierne var ikke til at forjage; da tog en mand blomsterkrukken bort og en af bierne stak hans hånd, så han lod krukken falde og gå itu.

Da så de det hvide dødningehoved, og de vidste, at den døde i sengen var en morder.

Og bidronningen surrede i luften og sang om blomsternes hævn og om rosenalfen, og at bag det mindste blad bor en, som kan fortælle og hævne det onde!

* * *